

Vyvěšeno dne: 30. 3. 2026
Svěšeno dne: 13. 4. 2026

Ivana Krejčí

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **František Lang**, bytem Hlavní 17, Moravská Nová Ves, zast. Mgr. Michalem Staňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2025, č. j. 6 A 99/2024-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2024, č. j. MZP/2024/620/2357, žalovaný podle § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nevyhověl námitce žalobce k předloženému záměru na vyhlášení Chráněné krajinné oblasti Soutok [dále jen „CHKO Soutok“; k tomuto vyhlášení došlo dne 1. 7. 2025, kdy nabylo účinnosti nařízení vlády č. 55/2025 Sb., o Chráněné krajinné oblasti Soutok, dále jen „nařízení vlády č. 55/2025 Sb.“]. Žalobce rozporoval konkrétně zařazení svých pozemků parc. č. 4210/373, 4213/44, 4213/70, 4213/71, 4213/86, 4213/90 a 4215/2 v k. ú. Moravská Nová Ves do CHKO Soutok. Rozklad žalobce ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 12. 9. 2024, č. j. MZP/2024/290/1404, zamítl a zmiňované prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí ministra životního prostředí žalobu k Městskému soudu v Praze. Uváděl, že jeho námitka proti záměru nebyla vyřízena v šedesátidenní lhůtě. Mohl proto nabýt přesvědčení, že se jeho pozemky součástí CHKO Soutok nestanou. Žalovaný podle něj nemohl zařadit do záměru ornou půdu, neboť nebyla uvedena ve výčtu předmětů ochrany. Žalobce byl přesvědčen, že na jeho orné půdě se žádné chráněné biotopy nevyskytují a důvody

žalovaného jsou jen hypotetické. Dotační možnosti se podle žalobce nikterak nezměnily. Žalobce žalovanému vytkl, že nejprve nejednal s vlastníky o možnostech smluvní ochrany, přestože zákon preferuje tuto možnost. Upozornil rovněž na probíhající pozemkové úpravy s velkým počtem účastníků a závěrem zpochybnil nestrannost analýzy Agentury pro ochranu přírody a krajiny (dále jen „AOPK“), která je podřízena žalovanému.

[3] Městský soud shora uvedeným rozsudkem ze dne 18. 9. 2025, č. j. 6 A 99/2024-73, žalobu zamítl. V první řadě podotkl, že o obdobných žalobách vlastníků pozemků zastoupených týměž advokátem již opakovaně rozhodoval, a odkázal na své předchozí rozsudky. Zmínil rovněž, že v některých případech již jeho závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud. Dále připomněl, že neposuzuje vhodnost vyhlášení CHKO Soutok z odborného či politického hlediska, ale pouze zákonnost vypořádání námitek. Žaloba přitom z velké části pouze opakovala námitky z rozkladu, aniž by reagovala na argumentaci žalovaného či ministra životního prostředí. Městský soud rovněž upozornil, že žaloby ve správním soudnictví slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce, nikoli k prosazování veřejného zájmu či práv třetích osob.

[4] Podle městského soudu je lhůta pro vydání rozhodnutí o námitce toliko pořádková, její nedodržení tudíž nezpůsobilo jeho nezákonnost. Žalobce navíc nepopsal, jak konkrétně toto pochybení do jeho práv zasáhlo, ani nevyužil prostředky ochrany proti nečinnosti. Městský soud dále zdůraznil, že výčet předmětů ochrany je demonstrativní. Orná půda v něm tudíž nemusela být uvedena, neboť detailní část záměru výslovně počítá s „*mozaikou zemědělských pozemků*“, včetně orné půdy. Žalovaný i ministr životního prostředí vysvětlili, jak se orná půda podílí na vodním režimu a ekologických funkcích území. Žalobce tato vysvětlení nijak nezpochybnil. Byť žalovaný i ministr životního prostředí připustili, že dotační nástroje lze čerpat i mimo CHKO a k související argumentaci žalobce se podle městského soudu dostatečně podrobně nevyjádřili, soud zdůraznil, že možnost čerpání dotací nebyla nosným důvodem pro vyhlášení CHKO Soutok. Tento dílčí nedostatek proto nemohl vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[5] Městský soud poznamenal, že (ne)možností smluvní ochrany se žalovaný i ministr životního prostředí zabývali v rámci testu proporcionality. Vyhodnotili ji jako v podstatě neproveditelnou vzhledem k roztržitému vlastnictví a neúčinnosti smlouvy vůči třetím osobám. Smluvní ochranu navíc vylučovala již se v tomto prostoru vyskytující maloplošná zvláště chráněná území. Žalobce na tyto závěry nijak nereagoval. K otázce pozemkových úprav městský soud zdůraznil, že žalobce není oprávněn hájit práva jiných osob. Samotné probíhající řízení o pozemkových úpravách nebránilo vyhlášení CHKO. Závěrem městský soud připomněl, že AOPK je odborným orgánem ochrany přírody. Skutečnost, že je součástí soustavy orgánů ochrany přírody, nikterak nezpochybňuje její odborné závěry. Žalobce nezformuloval žádnou odbornou výhradu proti závěrům AOPK ani nenavrl žádný důkaz, který by je zpochybnil.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní namítá, že při přípravě a přijímání nařízení vlády č. 55/2025 Sb., kterým byla vyhlášena CHKO Soutok, byl podle něj porušen čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (Listina) a rovněž některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Zásah do vlastnického práva spatřuje stěžovatel zejména v tom, že zařazením dotčených pozemků do CHKO Soutok došlo ke snížení jejich hodnoty. Nezákonná je podle stěžovatele rovněž forma tohoto omezení, neboť CHKO byla vyhlášena nařízením vlády, nikoliv zákonem. Stěžovatel se domnívá, že bylo omezeno rovněž jeho právo na podnikání (čl. 26 Listiny). Dotčené pozemky jsou totiž údajně z velké části obhospodařovanou půdou. Jejich zařazení do CHKO Soutok je nepřípustné, neboť na těchto pozemcích chybí jakýkoliv předmět ochrany.

pokračování

[7] Podle stěžovatele je zařazení dotčených pozemků do CHKO v rozporu i s § 25 zákona o ochraně přírody a krajiny. V záměru na vyhlášení CHKO je totiž uvedeno, že zemědělsky intenzivně obhospodařované pozemky nejsou předmětem ochrany (viz str. 2, část 3). V záměru chybí rovněž výčet dlouhodobých cílů ochrany přírody a krajiny (viz str. 3, část 5). Zemědělsky obhospodařované půdy nejsou uvedeny ani ve vymezení II. zóny CHKO, zahrnuty jsou pouze ve vymezení III. zóny. Z toho je podle stěžovatele zřejmé, že na intenzivně obhospodařovaných půdách neexistuje důvod ochrany, proto nemohly být zařazeny do CHKO Soutok. Jsou-li totiž v důsledku vzniku CHKO zasažena ústavně zaručená práva vlastníků pozemků, je nezbytné prokázat smysl této ochrany. Ten však nemůže být naplněn v případě, kdy se na dotčených pozemcích předmět ochrany léta nenacházel. V § 25 zákona o ochraně přírody a krajiny je požadována určitá „kvalita“ území pro vyhlášení CHKO (významný podíl přirozených lesních ekosystémů a trvalých travních porostů). Podle stěžovatele se na daném území žádný (natož významný) přirozený ekosystém lesních porostů nevyskytuje a vše je pouze důsledkem činnosti člověka. Při používání ustanovení o mezích základních práv tak nebylo šetřeno jejich smyslu ani podstaty.

[8] Žalovaný ani městský soud se podle stěžovatele nevyřídali s opakovaně vznesenou námitkou týkající se (ne)využití smluvní ochrany podle § 45c odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle těchto ustanovení měl žalovaný zaslat vlastníkům dotčených pozemků výzvu směřující k uzavření smlouvy k ochraně dotčených pozemků. To však neučinil. Evropsky významná lokalita (dále jen „EVL“) má být přitom přednostně chráněna v součinnosti s vlastníky pozemků. Žalovaný nicméně bez dalšího přistoupil k vyhlášení zvláště chráněného území, což nelze odůvodnit ani odkazem na test proporcionality. Sami vlastníci dotčených pozemků se totiž žalovanému ozývali se zájmem o založení smluvní ochrany. Chtěl-li žalovaný smluvní ochranu obejít, měl nejdříve zrušit ochranu EVL a následně vyhlásit CHKO. Žalovaný se ovšem v tomto případě rozhodl zcela ignorovat princip součinnosti a zvolil postup, který je podle stěžovatele v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny.

[9] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně odkazuje na obdobné případy a konstatuje, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že v podstatě shodnými kasačními stížnostmi, které rovněž zpochybňovaly zákonnost zařazení zemědělských pozemků do CHKO Soutok a které jménem jednotlivých stěžovatelů podal týž právní zástupce (Mgr. Michal Staněk), se již opakovaně zabýval (rozsudky ze dne 30. 5. 2025, č. j. 10 As 17/2025-66 a č. j. 22 As 4/2025-59, ze dne 11. 6. 2025, č. j. 10 As 16/2025-52, ze dne 12. 6. 2025, č. j. 22 As 34/2025-62, ze dne 24. 6. 2025, č. j. 1 As 23/2025-40, ze dne 27. 6. 2025, č. j. 4 As 63/2025-40, ze dne 18. 7. 2025, č. j. 5 As 61/2025-44, ze dne 1. 8. 2025, č. j. 5 As 60/2025-45, ze dne 12. 8. 2025,

č. j. 21 As 28/2025-51, ze dne 21. 8. 2025, č. j. 21 As 27/2025-54, ze dne 18. 9. 2025, č. j. 22 As 17/2025-59, ze dne 17. 10. 2025, č. j. 22 As 18/2025-66 a č. j. 22 As 35/2025-79, ze dne 30. 10. 2025, č. j. 10 As 18/2025-57 a č. j. 10 As 30/2025-58, ze dne 20. 11. 2025, č. j. 2 As 117/2025-49 a č. j. 2 As 179/2025-47, ze dne 21. 11. 2025, č. j. 21 As 16/2025-52, ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 As 84/2025-48 a ze dne 11. 2. 2026, č. j. 9 As 85/2025-48; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve všech těchto věcech, stejně jako ve věci nyní posuzované, stěžovatelé namítali nepřezkoumatelnost napadených rozsudků a uplatňovali také dvě věcné kasační námitky. První z nich se týkala chybějícího předmětu ochrany na intenzivně obhospodařované půdě ve vlastnictví jednotlivých stěžovatelů a zásahu do jejich vlastnického práva. Druhá námitka směřovala proti nevyužití smluvní ochrany podle § 45c odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ze závěrů, které k předestřené argumentaci vyslovil desátý senát v prvním ze zmíněných rozsudků, vycházel následně Nejvyšší správní soud při posuzování dalších kasačních stížností. Ústavní stížnosti proti těmto rozsudkům byly Ústavním soudem odmítnuty pro zjevnou neopodstatněnost (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 12. 2025, sp. zn. III. ÚS 2744/25, v němž Ústavní soud odkázal také na svůj nálezný ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 17/25, jímž zamítl návrh skupiny poslanců na zrušení nařízení vlády č. 55/2025 Sb.). Vzhledem k tomu, že dosavadní závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně použitelné i v nyní posuzované věci, nemá pátý senát zdejšího soudu důvod se od těchto závěrů, vyslovených a mnohokrát opakovaných v uvedených rozsudcích, odchýlit, a proto z nich i v tomto rozhodnutí vychází.

[13] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[14] V posuzované věci napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, jedná se o odůvodněné a srozumitelné rozhodnutí. Městský soud totiž všechny námitky stěžovatele vypořádal a neopomenul uvést ani obecná východiska ochrany přírody a krajiny. Stěžovatel nepřezkoumatelnost spatřuje v údajně nedostatečném odůvodnění a nevypořádání námítky týkající se smluvní ochrany pozemků. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Žalobnímu bodu ohledně smluvní ochrany se městský soud věnoval v bodech 55 až 60 napadeného rozsudku. Z kasačních námitek je zjevné, že stěžovatel ve skutečnosti nesouhlasí se samotným právním posouzením provedeným městským soudem, což ovšem nelze zaměňovat se zmíněnou nepřezkoumatelností. Napadený rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, Nejvyšší správní soud proto může přistoupit k jeho věcnému posouzení.

[15] Dle stěžovatele se žalovaný ani městský soud nijak nevypořádali s námitkou nevyužití postupu podle § 45c odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny. To, že městský soud se touto námitkou zabýval dostatečně, již Nejvyšší správní soud posoudil výše. Rovněž z rozhodnutí žalovaného (str. 11 až 12 a 14 až 15) i ministra životního prostředí (str. 6 až 8) je zřejmé, že se otázce smluvní ochrany podrobně věnovali, přičemž uvedli, že vzhledem k roztržitosti vlastnických vztahů na území CHKO Soutok je smluvní ochrana území fakticky neproveditelná. Nadto žalovaný podotkl, že smluvní ochranný režim upravuje vztah pouze k vlastníkovi pozemku jakožto smluvní straně, nikoliv vztah ke třetím osobám, a zdůraznil rovněž neefektivnost takového řešení.

pokračování

[16] Stěžovatel se domnívá, že byl porušen zákon, neboť zpracovatel návrhu nařízení vlády č. 55/2025 Sb. vůbec neoslovil stěžovatele se žádostí o uzavření smlouvy k ochraně přírody na dotčených pozemcích a místo toho bez dalšího vyhlásil zvláště chráněné území.

[17] Podle § 45c odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, „*[k] zajištění udržení příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit, lze území evropsky významných lokalit nebo jejich části vyhlásit za zvláště chráněná území nebo zde zřídit smluvně chráněná území podle § 39. Vyžaduje-li udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality přísnější ochranu než podle odstavce 2, stanoví vláda nařízením u této evropsky významné lokality nebo její části kategorie zvláště chráněných území, ve kterých je příslušné orgány ochrany přírody vyhlásí, nebude-li tato ochrana zajištěna smluvně. Takto vláda postupuje v případě, že tato evropsky významná lokalita není dosud vyhlášena za zvláště chráněné území a její ochrana není zajištěna ani smluvně podle § 39.*“.

[18] Podle § 45c odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny, „*[o]rgány ochrany přírody do 30 dnů ode dne vyhlášení nařízení vlády podle odstavce 1 ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv upozorní formou veřejné vyhlášky podle § 25 správního řádu vlastníky pozemků v evropsky významných lokalitách nebo jejich částech, jejichž ochranu je podle nařízení vlády podle § 45a odst. 2 třeba zajistit vyhlášením zvláště chráněného území, že jejich ochrana na dotčeném pozemku v případě, že to § 39 připouští, může být zajištěna smluvně. Pokud vlastník pozemku ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení upozornění neučiní žádný písemný úkon směřující k uzavření smlouvy, nebo na základě tohoto úkonu nedejde ve lhůtě dvou let k uzavření smlouvy podle § 39, bude evropsky významná lokalita vyhlášena jako zvláště chráněné území v kategorii ochrany stanovené národním seznamem, a to postupem stanoveným tímto zákonem pro vyhlášení zvláště chráněného území příslušné kategorie. Vyhlášení zvláště chráněných území podle odstavce 4 provedou příslušné orgány ochrany přírody nejpozději do 6 let od přijetí lokality do evropského seznamu.*“.

[19] Podle § 39 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, „*[o]chrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvně lze dále chránit i stromy nebo jiná území se soustředěnými přírodními hodnotami, kde jsou zastoupeny významné či jedinečné ekosystémy v rámci příslušné biogeografické oblasti nebo stanoviště vzácných či ohrožených druhů živočichů a rostlin, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona. Smlouva musí obsahovat zejména: a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom.*“.

[20] Nejvyšší správní soud již opakovaně vysvětlil, že z citovaných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmé, že smluvní ochrana může nahrazovat především maloplošná zvláště chráněná území. Žalovaný v rámci testu proporcionality zvažoval různé možnosti ochrany. Dospěl k závěru, že smluvní ochrana není vhodná ani proveditelná. Uzavírání smluv s mnoha vlastníky by představovalo značnou administrativní zátěž. Smluvní ochrana je navíc vázána pouze na konkrétní pozemek a jednotlivé vlastníky. To by vedlo k roztržiténosti ochranných režimů na území, které je ekologicky i krajinářsky provázané. Uzavření jedné společné smlouvy je při počtu vlastníků v řádu tisíců v podstatě nemožné. Dále soud připomíná, že na dotčených pozemcích již existovala maloplošná zvláště chráněná území, na nichž by smluvní ochrana nebyla přípustná. To by vedlo k dalšímu rozdrobení režimů ochrany, které by znesnadnilo zajištění ucelené péče. Současně smluvní ochrana neukládá žádná omezení třetím osobám. I kdyby se tedy podařilo překonat všechny výše zmíněné překážky, standard ochrany by byl nižší. Námitka, že ochrana měla být namísto vyhlášení CHKO Soutok zajištěna smluvně, tedy není důvodná.

[21] K námitce chybějícího předmětu ochrany na dotčených pozemcích se již vyjádřili žalovaný (str. 9 až 10 a 13 až 14), ministr životního prostředí (str. 4 až 6) i městský soud (body 44 až 51).

Stěžovatel již v námitkách (jakož i v rozkladu a žalobě) uváděl, že orná půda nemůže být předmětem ochrany, resp. že na dotčených pozemcích chybí požadovaný smysl ochrany. V kasační stížnosti stěžovatel používá spojení „*intenzivně obhospodařovaná půda*“, aniž však blíže specifikuje, jakým způsobem na pozemcích hospodaří a jak konkrétně bude v další činnosti omezen. Rovněž tvrzení o omezení vlastnického práva stěžovatel ponechal v obecné rovině. Stěžovatel nijak nedoložil ani snížení hodnoty svých pozemků.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s odůvodněním obou správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu v této otázce. V tomto ohledu lze ve stručnosti odkázat na jejich přesvědčivé vysvětlení, proč rovněž orná půda může spadat do předmětu ochrany. Ani tato námitka proto není důvodná. Nad rámec nutného odůvodnění lze poznamenat, že dle výpisů z katastru nemovitostí, které stěžovatel přiložil u jednotlivých pozemků ke své námitce k záměru na vyhlášení CHKO Soutok a které tak jsou součástí správního spisu, z dotčených pozemků stěžovatele pouze pozemek parc. č. 4210/373 o výměře pouhých 5 m² je v katastru nemovitostí veden jako orná půda. Pozemek parc. č. 4215/2 o výměře 510 m² je veden jako trvalý travní porost a zbylé pozemky o celkové výměře 1 286 m² jsou evidovány jako les. Proti zařazení těchto pozemků do CHKO stěžovatel žádné konkrétní námitky neuvedl.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti též namítal, že k omezení jeho vlastnického práva došlo na základě nařízení vlády, nikoliv zákona, a proto byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny. Ani tomuto argumentu však nelze přisvědčit. Vznik CHKO je totiž sice vyhlášován nařízením vlády, nicméně právě možnost zřídit CHKO, způsob vzniku CHKO, jakož i základní podmínky ochrany CHKO stanoví přímo zákon (§ 25 a násl. zákona o ochraně přírody a krajiny). Je proto podstatné, že pro vydání nařízení vlády existuje odpovídající zákonná úprava, na kterou nařízení vlády č. 55/2025 Sb., jímž byla vyhlášena CHKO Soutok, přímo navazuje. Přestože pro jeho vydání nebylo třeba zákonného zmocnění, jelikož obecné zmocnění vlády k vydávání nařízení k provedení zákona a v jeho mezích obsahuje již čl. 78 Ústavy, je výslovné zákonné zmocnění v tomto případě obsaženo v § 25 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ostatně i čl. 11 odst. 4 Listiny, který limituje nucené omezení vlastnického práva a ze kterého stěžovatel vychází, používá pojem „*na základě zákona*“, a nikoliv přímo „*zákonem*“ (k ústavnosti a zákonnosti nařízení vlády č. 55/2025 Sb. srov. též již zmiňovaný náleze ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 17/25, jímž Ústavní soud zamítl návrh na jeho zrušení).

[24] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného ani městského soudu, resp. v jejich rozhodnutích, neshledal žádné pochybení. Dotčené pozemky byly do záměru CHKO Soutok zařazeny v souladu se zákonem, přičemž námitky stěžovatele na tom nemohly nic změnit. Nelze jistě zpochybnit, že vyhlášení CHKO s sebou přináší jistá omezení, stěžovatel ovšem svá tvrzení nespecifikoval a například ani netvrdil a nedoložil, že omezení jsou natolik závažná, aby bylo třeba přehodnotit rozsah stanovené ochrany. Stěžovatel byl upozorněn na skutečnost, že v případě ztížení zemědělského hospodaření v důsledku vyhlášení CHKO Soutok má dle § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny nárok na finanční náhradu. Smysl a účel zvolené ochrany byl náležitě vysvětlen již žalovaným a při vyhlásování CHKO byl dodržen zákonný postup.

IV.

Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil.

pokračování

Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. března 2026

L. S.

JUDr. Jakub Camrda v. r.
předseda senátu